

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg vil gerne takke for den meget positive modtagelse, der har været af regeringens forslag her. Det kan jo ikke blive mere positivt, end det er. Jeg må jo konstatere, at alle Folketingets partier, i hvert fald dem, der er til stede og har taget ordet, kan støtte forslaget. I det lys kunne man måske godt undre sig lidt over, at det har taget så lang tid at afvikle de håndfaste jaer, som tilfældet rent faktisk har været. Men det er jo meget positivt.

Kl. 15.15

Så er der nogle, der har skøset regeringen for, hvorfor vi ikke kommer med mere her: Der var vist endda en, der næsten kom til at bruge ordet løftebrud. Så bliver jeg bare nødt til at sige, at det står meget klart i regeringsgrundlaget, at regeringen ønsker at ændre lovgivningen med den effekt, at alle persongrupper har valgret i 12 år. Det var det ønske, regeringen startede sit regeringsarbejde med, og det er et ønske, vi konsekvent har forfulgt. Men vi må konstatere, at det er et ønske, som ikke kan indfries med den eksisterende grundlov. Og så er den sag sådan set ikke længere.

Der er ingen grund til at betvivle, at det er et oprigtigt følt ønske, regeringen har haft, og som regeringen fortsat har. Derfor kan jeg også meget klart sige til fru Elisabeth Arnold, som spurgte Venstres ordfører om det – der er andre, der har kredset om det – at det da er selvindlysende, at hvis der af andre grunde på et tidspunkt opstår en situation, hvor en grundlovsrevision bliver relevant, så vil regeringen i det omfang, regeringen fortsat er regering på det tidspunkt – ellers i hvert fald de partier, der for nærværende indgår i regeringen – jo fortsat også til den tid forfølge det ønske, vi har: Det siger sig selv.

Så tror jeg i øvrigt, at man må konstatere i en stiltfærdig parentes her, at sagen næppe i sig selv kan bære en grundlovsrevision.

Men regeringens ønske er ganske markant. Vi synes, at man i et moderne, internationaliseret samfund, hvor mobiliteten er stigende, og hvor vi opmuntrer folk til for kortere eller længere perioder at flytte sig og dygtiggøre sig, at det ville være bedst i overensstemmelse med tidens krav, hvis man kunne gøre det og samtidig bevare sin valgret.

Derfor har vi uden ophold – sagt til hr. Poul Nødgaard – forfulgt den ambition i vores regeringsarbejde. Det, jeg blot måtte konstatere på et

tidspunkt, var, at der i hvert fald ikke kunne tilvejebringes en sikker nok vurdering af, at regeringens ambition kunne indfries inden for grænserne af grundloven, og det er baggrunden for, at vi besluttede at nedsætte et udvalg.

Hr. Klaus Hækkerup har jo ret i, at vi har nedsat et udvalg, landets ypperste eksperter, med det formål for øje at afdække, hvor langt man kan gå inden for grundlovens rammer. Vi har ikke bedt om at få skrevet et løst kompendium, sådan op og ned og rundt om hjørnerne, nej, det er en meget præcis opgave: Hvor langt kan man inden for den eksisterende grundlovs grænser gå i retning af at udvide valgretten?

Der er jo ingen grund til at skjule, at jeg sådan set er lige så skuffet som mange andre, der har taget del i debatten her i dag. Jeg havde både håbet og i nogen grad også troet med de fattige evner, jeg har, at en moderne, dynamisk grundlovsfortolkning ville føre til det resultat, at vi i dag kunne være kommet med et lovforslag, som havde en længere rækkevidde, end tilfældet er.

Men jeg og regeringen må bare tage til efterretning, at betænkningen er ganske klar. Og det er jo altså ikke en håndfuld tilfældige jurister eller tredjeårsstuderende, vi har udvalgt her, det er landets ypperste statsretseksperter.

Heldigvis er det da også sådan, at selv om vi ikke får alle vores ønsker opfyldt, så kommer vi dog et skridt i den rigtige retning.

Nu har der været lidt forvirring, synes jeg, i debatten, som den har formet sig, og på et tidspunkt sad jeg og fik det indtryk, at nu var de 8 år blevet til 2 år. Jeg tror, der står et lidt usikkert indtryk tilbage, og derfor vil jeg sige, at udgangspunktet jo er i henhold til grundlovens § 29, at man skal have fast bopæl, og så er der ligesom tre veje, som kan ekspandere den meget faste bestemmelse. Det er folketingsvalglovens § 2, stk. 1, for så vidt angår ansatte i staten, der er beordret til tjeneste. Det er stk. 2, som opremsen en kvalificeret personkreds, hvor der er det yderligere kriterium, at opholdet er midlertidigt, det er så de 8 år. Så er der det nye, vi tilføjer her, stk. 3, alle, der rejser ud og agter at vende tilbage inden for 2 år.

Kl. 15.20

De tre veje tilsammen betyder, at antallet af danskere, der bevarer deres valgret, øges. Det er rigtigt, at i forhold til den administration, der har været i Valgretsnavnet historisk, de 12 år, så er det selvfølgelig en indskrænkning i praksis, at man er gået fra de 12 til de 8. Det er en indskrænkning i praksis, som jeg sådan set også be-